

ХРИСТИЯНСКА ЗАЩИТА

Редактира комитетъ.

Отговорен редакторъ:
Протоиерей П. ИкономовъСтатии, съобщения, обявления и пр. да се из-
пращатъ до редактора на в. „Хр. Защита“
ул. „Полков. Минковъ“ № 24—ВарнаВсички суми за вестника да се изпращатъ до
касиера на св. Митрополия — ВарнаОрганъ на Епархийското Свещеническо Братство „Св. Царь Борисъ“ Варненската и Преславска Епархия
ЗА РЕЛИГИЯ, ПРОСВѢТА И ОБЩЕСТВЕНЪ ЖИВОТЪГодишенъ абонаментъ 20 лв. предплатени.
Отдѣленъ брой струва 1 левъ.

ИЗЛИЗА 2 ПЪТИ МЕСЕЧНО.

За обявления се плаща по споразумение.

Архипастирско послание до благочестивитѣ и богобоязливи православни християни въ предѣлитѣ на Добришкото, Архиерейско Намѣстничество.

Възлюблени,

Едва ли е имало случай, при който съ такава радостъ въ душата и съ такава възлнение въ сърдцето да съмъ вземалъ перото, както сега.

Радостта и възлнението ми сж безпредѣлни, защото поробеното до вчера христолобиво и богобоязливо мое паство днесъ е вече свободно, радостно и щастливо.

Азъ зная каква буйна радостъ изпълва и облива душата на освободения робъ. Азъ добре зная съ какво възлнение тупти сърдцето на ония, които съ непоколебима вѣра и твърдо упование въ Господа и Неговата вѣчна правда, изнесоха най-тежката борба и доживѣха великия день на най-славната победа.

И тия довчерашни мъченици-роби, а днесъ ликуващи победители, сж моитѣ въ Христа духовни чада! Тѣ сж тия, за които непрестанно съмъ се молилъ предъ престола на Всевишния, тѣ сж тия, за които и сълзи въ молитвата си съмъ поронвалъ, узнавайки за мъжитѣ и страданията имъ.

Възлюблени,

Всѣки братъ българинъ е страдалъ едно съ васъ и всички ние сме живѣли съ вашитѣ сладки надежди за мечтаната отъ васъ и насъ ваша свобода. Азъ, обаче, като вашъ архипастиръ и отговорникъ предъ Бога за душитѣ ви, съмъ страдалъ, може би, повече отъ всѣки другъ и съмъ очаквалъ, може би, съ голѣма жажда часа на вашето освобождение. Ето защо, радостта и възлнението ми днесъ надминаватъ всички досегашни мои радости въ живота.

Възлюблени,

Желанието ми, да бжда часъ по-скоро между васъ, не ми дава покой. И това не сж слова, изречени само отъ устата ми, а е истинския гласъ на сърдцето ми. Азъ чакамъ съ голѣмо нетърпение да влѣза въ свещенитѣ земи на прескъпата наша южна Добруджа, да видя благороднитѣ сърдца на вѣрующитѣ и благочестиви мои епархиоти, да беседвамъ съ родолюбивитѣ наши мъченици-герои и да имъ донеса Божието благословение, изпросвайки Божиата благодатъ върху всички.

Възлюблени,

Споредъ нашата вѣра, която черпимъ отъ свещенитѣ книги, дето е разкрилъ Божииятъ промисълъ къмъ свѣта, народитѣ и отдѣлния човѣкъ, вѣчниятъ и абсолютенъ господарь на нашитѣ сждбини е Господь-Богъ, Създателъ на цѣлата вселена и на цѣлия човѣшки родъ. Божиятъ пжтища не сж известни намъ и Неговата премъдростъ не можемъ напълно да овладѣемъ.

Можемъ ли изброи небеснитѣ звезди, можемъ ли да създадемъ поне една шепа прѣстъ, можемъ ли

да узнаемъ небеснитѣ и подземни тайни? Господь е обкржилъ човѣка съ дивни, дѣла, които всѣки часъ и мигъ свидетелствуватъ за Божието всемогущие и възпѣватъ Божиата слава.

Предъ това Божие величие разумниятъ човѣкъ трѣбва винаги да стои въ благоговѣйно смирение, защото Господь е противъ горедливцитѣ, а на смиренитѣ Той винаги помага. Често пжти Господь ни води по пжта на страданията, за да провѣри вѣрата ни и любовта ни къмъ Него. Така Господь е постѣпилъ съ праведния и многострадаленъ Иовъ, така Той постѣпва и съ всички известни намъ мъченици, изповѣдници и светии. Оня, който изтърпи до край въ изпитания и страдания, той ще бжде спасенъ, т. е., такъвъ човѣкъ ще победи. Така победиха и Иовъ и всички Божии угодници. Самъ Христосъ, истинскиятъ Божий Синъ, ни даде най-добрия примѣръ за страданията и победата.

Господь понѣкога допуска да бждатъ възвеличени и нечестивцитѣ, па дори и богоборцитѣ. Но, отъ историтата на човѣчеството, ние добре знаемъ, че следъ такова възвеличение идва страшно падение, за да се посочи по-силно ничтожеството

на ония, които, поради крайно по-мрачаване на разума си, сж пожелали да поставятъ своето безсиліе срещу всемогущата Божия дѣсница.

Възлюблени,

Вашето благочестие и вашата вѣра въ Бога сж доказани чрезъ дѣлата на живота ви и когато сте били свободни и когато бѣхте въ тежки изпитания. Въ никой моментъ вие не възроптахте срещу Божия промисълъ и така се оказахте достойни за любовта Божия. Вие изминахте стрѣмния пжтъ на Голгота и съ мъченическо достойнство понесохте кръстнитѣ страдания. Сега Господь ви възвеличи и ви даде заслужена награда. Радвайте се и ликувайте, но пакъ въ Господа! Както въ днитѣ на страданията търсихте винаги опора въ Господа, така и въ днитѣ на радоститѣ не забравяйте Неговата свята воля и учението Му за любовь помежду ви. Както вѣрата въ вѣчната правда и въ Божиата закрила ви е сплотявала и подѣржала духа ви, така сега любовта ви единъ къмъ другъ нека ви събира вкупомъ, за да творите доброто въ личния и общественъ вашъ животъ.

Това, което не искате другитѣ да правятъ вамъ, недейте го пра-

ви никому. Ето едно свещено правило, което добритѣ християни трѣбва винаги да спазватъ въ отношенията си къмъ своитѣ близки и далечни. Азъ имамъ сигурни сведения, че това правило е написано съ буквитѣ на любовта въ Вашитѣ сърдца и че вие го прилагате съ голѣма последователностъ въ живота си. Азъ знамъ, че отъ това правило сж се ръководили и отцитѣ и дѣдитѣ ви и че заради това у васъ животътъ тече въ миръ, братолюбие и щастливъ напредѣкъ. Азъ съмъ убеденъ, че заради тази доброта и чистота на сърдцето ви, Господь щедро благославя земята и трудоветѣ ви, а, въ последни дни, ви окраси и съ най-сжпоценния вѣнецъ на свободата. Сега вие въ пълна свобода ще можете да изповѣдвате Божието име и да изпълнявате Божия законъ.

Възлюблени,

За да бждете правилно поучавани и наставлявани въ Закона Божий и за да можете на родния и сладкъ езикъ да отправяте въ Божиитѣ храмове молитвитѣ на сърдцето си чрезъ свещенослужителитѣ на Св. Божий олтаръ, азъ ви изпратихъ опитни и ревностни свещеници, които ще ви бждатъ любвеобилни духовни отци, вѣроучители и наставници въ доброто. Приемете ги съ истинска и синовна обичъ и ведно съ тѣхъ вършете съ усърдие дѣлото Божие тукъ на земята.

Каква радостъ, наистина! Въ съграденитѣ отъ васъ Божии храмове ще служатъ вече не чужди, а свои свещеници. Въ вашата свѣтая свѣтихъ ще се разнесе молитвена пѣсенъ не на чуждъ, а на нашия звученъ славянски езикъ. Словото Божие наново ще слушате на роденъ езикъ. Пѣсенята на камбанитѣ ще бжде сега по-тържествена.

Възлюблени,

Господь ви е поселилъ въ една златна земя. Тя е такава, защото Господь сугубо я благославя. А Господь така я благославя, защото децата на тази земя сж и достойни синове на небото. Работете съ вѣра тази свещена земя, и нека вашитѣ трудове бждатъ винаги богато отъ Господа възнаградени.

Възлюблени,

Вие отъ опитъ знаете, че по нѣкога земята се расърдва и не дава онова, което очакваме. Вие отъ опитъ сжщо знаете, че и небото по нѣкогашъ се разгневява и осуetyаа всичкитѣ ни грижи и трудове.

Земята се сърди и небото се гневи тогава, когато Господь види, че между насъ има и гладни и голи и боси. Нахранимъ ли гладния и земята ще ни даде своето изобилие, утешимъ и развеселимъ ли страдащия, тогава и небото ще се възрадва и ще ни изпрати своето благо-

словение. Такава е волята Господня и нека никой никога да не ѝ се възпротивява, за да имаме винаги благополучие и радости въ живота.

Възлюблени,

За да можете по-добре да усвоите словото Божие и по-резултатно, да се упражнявате въ изпълнение Божествената воля, аз поръчах на вашите енорийски свещени да ви съберат въ православна християнско братство и то така, както сж събрани християните въ другите мѣста на Богохранимата ни епархия. Въ тия братства вие ще слушате редовно изясняване на Божието слово и ще си спомнете, съ дружини усилия, да направите голѣми добрини на нуждающитѣ се ваши братя. Наредете се съ любовъ и преданностъ въ редицата на тия братства и ще се почувствувате по-силни въ борбата си срещу злото въ живота. Въ тия братства вие ще намѣрите истинска духовна храна за душата си и живота ви ще бѣде светълъ и радостенъ.

За децата ви пъкъ наредихъ да бѣждатъ образувани християнски дружества. Настояйте предъ скъпите ваши рожби, да влѣзатъ въ оградата на тия дружества, защото тамъ тѣ ще се научатъ, да вѣрватъ въ Бога и да вършатъ Неговата воля и защото тамъ тѣ ще узнаятъ истинския пътъ на доброто. Не се ли влѣе отрано въ крепката душа на детето вѣра въ Бога, и не се ли научи то да върши добро, такова дете никога не ще оправдае надеждитѣ на родителитѣ и не ще стане полезно нито за себе си, нито за народа си. Тия добродѣтели вашитѣ деца не ще могатъ да получатъ другаде, освенъ при своитѣ духовни отци и наставници въ доброто. Вие полагате голѣми грижи за тѣлесното здраве на вашитѣ свидни чада. Погрижете се и за здравето на тѣхнитѣ души.

Възлюблени,

Преди да приключа първото си къмъ васъ послание, чувствувамъ потребность въ душата си, да ви напомня общия ни дългъ на благодарностъ къмъ ония, които създадоха свободата на скъпата наша Южна Добруджа. Кой сж тѣ?

Преди всичко азъ виждамъ ония славни герои, които пролѣха кръвта си и разсѣха коститѣ си въ различни времена по бойните поля на цѣла Добруджа. Съ кръвта и коститѣ си тѣ осветиха за всички вѣкове правото на българина върху тази негова земя. На тѣхъ ние дължимъ всесърдечна благодарностъ и затова нареждамъ на моите свещеници, да извършатъ заупокойни литургии и панихиди за всички паднали герои за свободата на Добруджа. Помолете се и вие за тѣхнитѣ души и се поклонете предъ свѣтлата имъ память! Нека тѣхниятъ образъ и подвигъ имъ бѣждатъ примѣръ

за подражание за младитѣ добруджански синове!

Следъ тия борци и герои на родната ни чест, азъ виждамъ мнозина измежду живитѣ борци, било съ оръжие въ ръка, било съ перо или слово да бранятъ и искатъ свободата на Добруджа. Първиятъ измежду тия и Благочестивия и Христолубивия нашъ Царь Борисъ III, когото вие цѣлия народъ сж право наричате Царь-Освободителъ на Добруджа. Ако не бѣше мъдростта и миролюбието на нашия Царь, може би българскиятъ народъ сж цената на много кръвъ и жертви щеше да извоюва свободата на тази прескъпа наша земя. Ето защо, нареждамъ на моите свещеници да отслужатъ благодарственъ молебенъ и се помолятъ, както за здравето и щастливото дългоденствие на любимия нашъ Царь, така и за здравето и щастливото дългоденствие на всички живи герои, които сж се борили за свободата на Добруджа. Въ тия редици сте и всички вие, възлюблени братя и сестри, защото безъ твърдостта на вашия духъ и безъ вашитѣ кръстни страдания днешната свобода бѣ немислима.

Въ първата редица на освободителитѣ на Добруджа всички трѣбва да видимъ голѣмитѣ синове на великитѣ народи, които, служейки на правдата, решиха съ своята мощна дѣснаца да нанесатъ съкрушителенъ ударъ на робскитѣ вериги и да свалятъ отъ кръста единъ несправедливо разпнатъ народъ. Азъ имахъ възможностъ да наблюдавамъ, какъ цѣлиятъ народъ възторжено изказа и продължава да изказва своята голѣма благодарностъ на тия велики народи. Нашата вѣчна признателностъ къмъ тѣхъ ще бѣде нашата най-добра благодарностъ за стореното ни добро.

Надъ всички обаче, стои Всемогущия Богъ. Той избира и тия и ония, защото всички сме негови творения и сме въ Неговата власт. Нека всички извикаме отъ дълбинитѣ на сърдцата и душитѣ си: „Слава Тебѣ Благотетелю Нашему, слава Тебѣ“.

Като призовавамъ надъ васъ и домочадиата ви Божието благословение, оставамъ Вашъ най-усърденъ молитствувателъ.

**Варненский и Преславский:
Иосифъ.**

МЕТОДИИ БАЛАЛЧЕВЪ
скулпторъ-рѣзбаръ

изработва църковни иконостаси
съ най-финна и художествена
рѣзба.

Ателие: София, ул. „Бистрица“ № 3,
телефонъ № 2-57-46.

2—12

РЕЧЬ

произнесена отъ Негово Високопреосвещенство св. Варненския и Преславския Митрополитъ г. г. Иосифъ на тържествения молебенъ въ гр. Добричъ на 3 откомври 1940 год.

Братя българи,

Едва ли е имало дни, въ които и царъ и народъ да пристѣпватъ съ такива чувства на благодарностъ къмъ Господа-Бога, съ каквито чувства цѣлокупния български народъ отправя въ последно време молитвения си погледъ къмъ небото.

И това е така, защото Божията милостъ къмъ нашия благочестивъ Царъ и народа ни въ последно време е сугуба.

Не сме ли днесъ въ единъ градъ, въ който до вчера царѣше мрака на робството, а сега е огрѣянъ отъ ясното слънце на свободата?

Не сме ли днесъ всрѣдъ единъ народъ отъ очитѣ на който до вчера се лѣяха сълзи на дълбока скръбъ, а сега сж измити вече отъ сълзитѣ на една чиста и буйна радостъ?

Не сме ли днесъ въ една страна, която до вчера се превиваше въ мъжки и страдания, а сега, — възправена бодро и съ пѣсни на уста започва своя новъ свободенъ животъ?

Не е ли наистина дивенъ Богъ и не сж ли чудни Неговите дѣла?

Навнѣтъ е ужасъ, разруха, кръвъ и смъртъ, а у насъ: спокойствие, творчески подеиъ, безкрѣвно освобождаване на поробени братя и свѣтли надежди за по-щастливи години.

Не е ли безкрайната Божия милостъ, която запазва страната и народа ни до този часъ отъ ужаситѣ на най-опустошителната война?

Не чувствува ли всѣки единъ отъ насъ присѣтствието на Всемогущата Божия дѣснаца въ процеса по устрояването на народнитѣ ни сѣдбини?

Не е ли за всѣкиго явна намѣсата на Вѣчната Правда въ дѣлото по възстановяването на народнитѣ ни правдини?

Дивенъ е Богъ и чудни сж наистина дѣлата Му. Нека всички съ голѣмо смирение Му се поклонимъ и всесърдечно Му благодаримъ.

Драги добруджанци,

Вѣрни и предани чада на народната ни Църква, не е имало день на служба предъ олтаря на Всевишния да не съмъ отправялъ топла и сърдечна молитва къмъ Господа, — да ми дарува часъ по-скоро радостта, да видя поробеното си паство свободно.

Слава на Бога нашия благодателъ!

Тази свещена радостъ преизпълва днесъ душата ми и облива сърдцето ми. Отъ днесъ нататъкъ ще мога, ведно съ васъ и Вашитѣ духовни отци, да изпросвамъ Божията бла-

годатъ върху всички васъ и домоветѣ ви, върху имота и трудоветѣ ви.

Възлюблени християни,

Въ този часъ на великденска радостъ, желая да ви напомня за пѣсенята на камбанитѣ, която бѣше единствената проповѣдь, утѣха и надежда презъ дълголѣтното ви робство.

Въ празникъ и делникъ, сутринъ и вечеръ, когато вие носѣхте тежкия кръстъ на робството и разпятието и когато ний нѣмахме възможностъ да ви укрепяваме въ вѣрата и да ви утвърждаваме въ надеждата за вѣчната Правда, вие знаете, че пѣсенята на камбанитѣ ви предпазваше отъ униние, вливайки въ душата ви твърдата вѣра, че следъ Голгота ще дойде славното възкресение.

Ето ний празнуваме вече това славно възкресение. И въ този свѣтълъ день моята архипастирска къмъ васъ молба е: никога не затваряйте ухото на сърдцето си за сладката пѣсенъ на камбанитѣ, защото, престане ли човѣкъ да чува тази пѣсенъ, ще престане да се излива върху него Божията благодатъ и такъвъ човѣкъ ще остане безъ вѣра въ живота и безъ опора въ стремекитѣ си!

Драгоценни и непобѣдими войни, достойни наследници на полковоетѣ на Симеона, Бориса и славнитѣ Асеновци,

Когато нашиятъ народъ е решавалъ да вдигне коравата си ръка отъ благословеното свое рало, за да вземе бойния си мечъ, той винаги е ималъ предъ погледа си или посѣгане върху народната му честъ или погаване националнитѣ му права или пъкъ опитъ за поробване земята и децата му.

Българскиятъ войникъ никога не е воювалъ, за да заробва. За това и родната ни Църква винаги е благославяла българското войнство, знаейки, че то се бори за правда и свобода.

За правда и народна свобода се бори народа ни и презъ последнитѣ войни. Подъ туй свещено знаме народнитѣ синове съ нечуванъ героизъмъ проливаха кръвта си, защото бѣха убедени, че жертвата имъ е благоуханна предъ олтаря на Вѣчната Правда.

И следъ легендарнитѣ битки и дивни побѣди, които българскиятъ войникъ вписа на сѣковни букви въ историята на народната ни честъ, намѣриха се съвестни, които рѣшиха да унижатъ и оскърбятъ, да оплюятъ и обругаятъ и на край да разпнатъ върху кръстъ единъ народъ,

Въ память вѣчную.

Баща ми се помина на 20 Септември 1939 г. Една година преди да влѣзатъ българскитѣ войски въ Добруджа. Не, той бѣше роденъ въ Котелъ. Той умрѣ на 80 години съ отворени очи. Не можа да види свободна Добруджа. На 13 годишна възраст той е отишълъ въ Добруджа при баща си — стопанинъ на овце изъ Добруджа. Преди 67 години. Въ турско. 33 години баща ми бѣше свещеникъ въ с. Суютчукъ. Близу при Добричъ. После трѣбваше да напусне Суютчукъ и Добруджа.

Ние и до смъртта му най-обичахме да ни разправя за Добруджа. Той и знаеше отъ една край до другия. Не помня всичко. А той всичко помнеше.

— Разкажи ни тая вечеръ, какъ хайдути бастисватъ Халилова сини! Това е около руското нашествие.

— Тази вечеръ ще ви разкажа пъкъ, какъ бѣгахъ отъ кѣшлата къмъ Добричъ между турски вой-

ски и руски.

— Сега слушайте какъ бѣхъ турчинъ — младъ турчинъ — съ чалма и фесъ и какъ не познаха арапитѣ при каралеската чешма?

— Не, не, кажи какъ първия пътъ ромѣнитѣ бѣгахъ отъ Добруджа и какъ нашитѣ влѣзоха въ Балладжа!

Баща ми разправяше само лични преживѣвания. Може би за това ние забравяме колко е часа и имаме ли работа на орудия день. Следъ Сръбско-българската война той си отишълъ въ Добруджа боленъ. Нѣкой лѣкаръ му казалъ, че е заболѣлъ отъ „тежката“ болестъ. Но, той си изцѣрилъ. Три мѣсеца пилъ суроватка отъ овцитѣ и спалъ въ овчата торъ. И оздравѣлъ. Баща ми бѣше „седмакъ“ — недоносче. На 70 годишна възраст той служеше въ с. Кичево. Презъ времето между дветѣ робства. Временно дѣдо Симеонъ го бѣше оставилъ тамъ. Единъ день — презъ юлий — той се връщалъ отъ Кичево презъ баира

за Варна. Било по обѣдъ. Пѣтътъ е каменистъ, напеченъ отъ слънцето, кривъ. Топлината била голѣма. Баща ми по него време тежеше 100 кгр. Слѣзълъ да води коня, защото пѣтъта е билъ лошъ. Той трѣбваше да е ималъ още неуредени работи на тоя свѣтъ.

Надолу по тоя пътъ той видѣлъ видѣние: Архангелъ Михаилъ дошелъ да му вземе душата. Извилъ се като огненъ мечъ напреде му и коня се стѣписалъ отъ страхъ. Ангелътъ не продумалъ ни дума. Баща ми обаче продумалъ.

— Дръпни се на страна да мина! Ангелътъ мълчалъ.

— Дръпни се, да мина! Имамъ още работа на този свѣтъ, рано е за мене още!

Ангелътъ се дръпналъ и баща ми миналъ. Баща ми бѣше апоплетична натура. Слънцето го е напекло и слънчевиятъ ударъ е билъ готовъ. Но той казалъ на ангела, че има още работа на земята и ангелътъ се оттегилъ. Дали работата му не бѣше — да види още веднажъ

Добруджа. И той я виде пакъ. И го изгониха власитѣ. Че билъ дезертиралъ презъ 1913 г. А той не бѣше дезертиралъ презъ 1913 год. Работата стоеше тъй.

Въ 1913 г. нито той, нито нѣкой другъ Добруджанецъ можеше да повѣрва, че Добруджа ще бѣде дадена на Ромѣнитѣ. Тѣ мислѣха, че това е нѣкаква шега. Нѣкаква зла шега, съчинена отъ магьосникъ. Суровата добруджанска природа ги бѣше научила на всѣкакви изненади; може би и това е нѣкоя буря или вихрушка: ще мине и замине. Буритѣ и вихрушкитѣ въ Добруджа сж страшни. Стоишъ вечеръ при „кумбетъ“ и разправяшъ приказки отъ Балканската война. Отвѣнъ вѣй. Има направено отъ рускитѣ стени. Нищо не се вижда. И нищо не се чува. Ние четемъ книга. Нивитѣ сж покрити съ дебелъ снѣгъ. Добитѣкътъ е у дома. Внѣнъ вѣй. Снѣгътъ трупъ. Кучетата сж се изпокрили.

Чуватъ се гласове... Залайва! куче.

— Кой?

— Хе-е-й! Кое е това село?

Човѣкътъ се е хваналъ за прѣч-

борящ се за свободата на своите братя и изпълняващ най-свещената Божия повеля: да положиш живо-та си за ближния.

Българи,

Нашият народ наистина бѣ уни-женъ и оскърбенъ, но той не смути сърдцето си, нито пъкъ съкруши духа си, защото предъ погледа му бѣше образа на оплутия и разпнатъ Христосъ. Българскиятъ народъ зна-еше, че следъ Голгота за праведния ще дойде възкресение.

И понеже борбата на този хра-бъръ и честенъ народъ не бѣше друго, освенъ героично и само-отвержено служене на Правдата и Истината, той днесъ съ чиста и сладка радостъ празнува сво-ето възкресение.

Въ Ньойи—гробъ, а въ Крайо-ва—възкресение.

КРАЙОВА! Името на този градъ не ще се забрави отъ никое по-коление на българския народъ. Актътъ въ Крайова ще бѣде пришестви-къмъ всички бойни подвизи въ миналото на нашия народъ и къмъ всички присъди отъ чужди съдии, които тежатъ и днесъ върху плещитъ на народа ни. Постигнатото въ Крайова ще даде блаженъ покой на всички паднали до сега герои и ще стане

изворъ на неизчерпаеми сили за подвигъ и себежертва. Решението въ Крайова е нашата най-голяма побѣда, за която народа ни не ще престане да говори. И това решение въ Крайова има такава стойностъ, за насъ, не защото България можа да си възвърне една малка частъ отъ заграбена-та ѝ земя, а защото въ Крайова тържествено се призна предъ свѣтовната съвѣсть, че българ-ския войникъ не е воювалъ, за да заграбва или да заробва, а е проливалъ кръвта си за правда-та и истината.

Решението въ Крайова трѣбва часъ по-скоро да се повтори и отъ ония наши съседни, които още държатъ заграбенитъ ни земи. Това трѣбва да стане, защото, не ние, а правдата и истината го изискватъ.

На тази правда и на тази истина е служилъ народа ни въ миналото, отъ тѣхъ е вдъхновяванъ той днесъ и на тѣхъ ще служи въ бѣднитъ дни, готовъ за по-големи подвизи и за нови жертви.

Убедени въ вѣчността и всепо-бѣдната сила на Божествената прав-да, ние съ твърда вѣра очакваме да отпразнуваме и втория и третия день на нашето народно възкре-сение.

Добрудна е наша.

Отъ двадесетъ и две години, Европа бѣше въ пѣленъ еконо-мически, мораленъ и политически безпорядкъ.

Малкитъ и голѣми победите-ли смѣтаха, че ще настѣпи си-гурностъ, спокойствие и дълго-траенъ миръ, тъпчейки и игно-рирайки свещенитъ права на по-беденитъ народи.

Така и нашата малка и стра-далческа страна въ Ньой биде съждена, безъ право на гласъ, възражение и защита. България трѣбваше да подпише, подъ предварително приготвения дик-татъ, като потвърди самоосжж-дането си.

Българския народъ, който взе оржжието не да отмъщава, нито чуждото да завладѣва, нито отъ грандомания или най-подиръ гра-бежъ, а само и единствено, да изпълни най-благородния жестъ за освобождението на поробения братъ, биде жестоко наказанъ.

Минаватъ годинитъ и въ да-лечното минало, оставатъ, като блестящъ ореолъ на доблестъ извършеното по бойнитъ поля, въ ада на смъртта отъ българ-ския въоръженъ народъ.

Границитъ начертани следъ 1919 г. разбъркаха племето ни, лишени бѣхме отъ скѣпи късове земя на нашата родина, а братя-та ни подложени на унижение, мѣчение, унищожение и гонение.

Въ тия бисери отъ нашата зе-мя е лѣгловището на българитъ, тлеющето огнище отъ огъня на Аспаруха, началото на Българ-ската история — Добруджа. На-селена не отъ скоро, както под-мѣта г. професоръ Йорга, а отъ вѣкове и то много и много по-рано преди да съществува Ро-мъния и ромънския народъ, кои-то до преди половинъ вѣкъ че-теше на български и на когото речника е пѣленъ съ български думи.

И ето най-подиръ, въ тоя тѣй истрадалъ кѣтъ на отечеството ни плячкосванъ и обиракъ при настѣпление, отстъпление и до-броволно отстъпване ще изгрѣй слънцето на свободата и ще се даде просторъ на въздишкитъ, свобода на словото и радостъ на душитъ....

Добружо, ти си наша и наша ставашъ малко по малко ти....

Б. Вакъчиевъ, адвокатъ.

Ст. Пешевъ, адвокатъ.

По случай първото отиване въ Свободна Добруджа на Негово Високопреосвещенство Варн. и Преславски Митрополитъ г. г. Иосифъ.

Преди 23 години една обща скръбъ разплака душата на Бъл-гарския народъ, защото биде за-грабенъ най-скѣпия край на Бъл-гарската земя и то тогава, когато осъщественитъ ни идеали нано-во се разсипаха и съ последни сили се бранѣха старитъ граници на България.

Малцина, обаче вѣрваха, че това ново положение ще остане вѣчно, малцина напуснаха надеж-дата да видятъ Добруджа пакъ българска. Прибранъ въ своята пуста и скръбна тогава ежеднев-ностъ, Българския народъ зара-воти съ нови сили, съ новъ ку-ражъ да запази духа и дочака на ново свободата.

Отъ тогава минаха много дни на мъки и страдания, Добруджа бѣ въ робство, добруджанеца трѣбваше да забрави своя родъ, да сведе глава въ вѣчна печаль и заживѣй безъ идеали. Това обаче, не стана!

Добруджа вече е свободна, ний сме пакъ заедно подъ една

стрѣха, подъ едно знаме, съ една радостъ!

Нищо не се промѣнило, здра-вия български духъ е гаранти-ралъ презъ дългитъ години за-пазването на всичко, което роб-ството искаше да отнеме, изра-стналото поколѣние, което не помни деня, когато чуждата властъ отне свободитъ на него-витъ дѣди и бащи, днесъ заедно съ тѣхъ говори български, пѣе все тѣй хубаво нашитъ народни пѣсни, познава идеалитъ на Бъл-гарското племе и съ нестихваща радостъ и любовъ посрѣща бъл-гарската войска.

Сега обаче, въ деня, когато въ свободна Добруджа за пръвъ пѣтъ стѣпва Духовния ни водачъ, ний сме длѣжни да приклонимъ глава въ молитва къмъ Бога, за да благодаримъ най-напредъ не-му за голѣмото благо, което дари на българския народъ.

Народъ безъ вѣра и идеи е е винаги мъртавъ!

Цвѣтанъ Георгиевъ

Варава.

(легенда).

Освободенъ отъ тежкитъ окови, страшниятъ разбойникъ Варава из-кочи отъ тъмничнитъ врата и вне-запно силна свѣтлина блѣсна въ очитъ му. За пръвъ пѣтъ отъ тол-кова години, той видѣ пакъ Божия свѣтъ, въ който не бѣше живѣлъ споредъ Божиитъ и човѣшки зако-ни. На кѣде да отиде? Кой пѣтъ да залови? Той бѣше обрасълъ отъ глава до пети въ дълги косми. И като се засили напредъ, той мина изъ иерусалимскитъ улици и не у-сети кога е достигналъ до камени-стата и стрѣмна пѣтека, която во-деше къмъ Голгота.

Изморенъ и изтощенъ, той седна на единъ камѣкъ и сложи главата си между дветъ си колене. Гладъ свиваше стомаха му. День и нощъ той не бѣше хапналъ нищо, когато дочу отъ тъмничния ключаръ радо-стната вѣстъ, че иерусалимската тѣл-па е поискала отъ Пилата неговото освобождение, а е настоявала да бѣде разпнатъ на кръста нѣкой си Назарянинъ. Нимѣ имаше въ Иудея

по-голямъ и по-опасенъ разбойникъ и отъ него?

Унесенъ въ спомени отъ миналия си пороченъ животъ, незабравилъ още болкитъ отъ тежкитъ окови по рѣцетъ и нозетъ си, той мислѣше кой пѣтъ да залови. Но стомахътъ му напомни за глада. Изведнѣжъ той дочу нѣкакви стѣпки. Въ тихия вечеренъ здрачъ, откъмъ стрѣмни-ната, горе отъ Голгота, слизаше бавно изморенъ пѣтникъ — съ тояга въ рѣка и торба презъ рамо. Вара-ва настѣгна. Разбойническитъ ин-стинкти го обхванаха. Ето удобенъ случай да утоли глада си. Потърси за ножъ, ала нѣмаше такъвъ. Тога-ва като грабна единъ камѣкъ, скри се задъ една скала и съ затаенъ дѣхъ очакваше пѣтника. А стѣпки-тъ се чуваха все по-близо и по-ясно. Ето и самия пѣтникъ е предъ него. Готовъ да нанесе удара, той се вгле-да въ лицето му и о, чудо!..... Тръненъ вѣнецъ носеше на главата си този пѣтникъ. Пѣтеки отъ алена кръвъ се точеха по пращното му

китъ на прозореца и вика като въ пустиня.

— Хашладжекъой.

— Кой сте вие? Върбане, ти ли си бе?

Не, Добри.

— Е, добре, отваряйте! Ние сме: Димитрови отъ Иланлъка.

Влизатъ. Мустази, бради, коси, кал-паци всичко е заледено на топъ. И веднага се молятъ: най-напредъ конетъ. Конетъ сж вече въ дама на топло.

— Че какъ обѣркахте пѣтя!

— Остави се! Два часа се въртимъ около вашитъ гробища.

Не се вижда нищо. Пустнахме ко-нетъ, да дирятъ пѣтя, ама много вѣй, обѣркаха се и конетъ. Ние мис-лѣхме че баремъ до Герзаларъ сме стигнали. Отъ пладне сме трѣгнали отъ Касъмъ. Трѣбва да сме ходили кѣде Чорала. Добитъка върви подъ вѣтъра.

Тия хора не вѣрваха на ромънитъ. Презираха ги. Не признаваха властъ-та имъ. Чакаха спокойно и скоро да свърши „бурята“. И баща ми тѣй! А бурята не свършваше.

Въ 1913 г. баща ми бѣше свеще-никъ въ Суюточкъ. На три километ-ра отъ Добричъ. Той бѣше постро-илъ черквата. Той бѣше купилъ най-големи (руски) камбани. Имаше шестъ ката одежди, златни. Селяни-тъ шиха ката: „Не можемъ съ одежди да го наситимъ тоя нашъ попъ“. А той имъ отговаряше: „Вие виждате, че вѣнъ отъ църквата азъ ходя като най-последенъ. Съ черно расо и съ черенъ подрасникъ и съ черна ке-милавка и какъ да е. Но въ църк-вата, азъ се обличамъ не за себе си. Казано е въ Св. Писание: „Въз-любихъ благолюбие дома Твоего“.

Ромънитъ вече бѣха влѣзли въ Добруджа, бѣха станали господари. А ония хора не вѣрваха. Мислѣха го на шега: буря — ще мине и ще заминне. На Светата литургия баща ми си споменалъ царя Фердинанда и наследника му княза Бориса. Той видѣлъ, че въ църква се вмѣкнали нѣкакви военини, съ „каички“ на гла-вата и ги позналъ, че сж ромъни, но... споменалъ Фердинанда. Отъ гдѣ на кѣде ще споменава Карола! Какъвъ Каролъ! На двора, следъ

литургията го чакали ромънскитъ „каички“. Ромъния! (господата говорятъ ро-мънски). Баща ми вдига рамене и се оглежда.

— Не разбирамъ!

— Защо не споменаващъ закон-ната властъ въ тая страна?

Вече се намѣрилъ и преводчикъ. Макарь баща ми да знаеше влашки.

— Азъ нѣмамъ нареждане отъ духовната властъ, кого да спомена-вамъ при службата, чакамъ архие-рейския намѣстникъ, да ми предпи-ше и тогава, ще споменавамъ ко-гото ми се каже.

Дали сж му повѣрвали?

— Утре на 8 часа ще дойдешъ въ сигуранцията (обществена без-опасностъ).

Преди една седмица отъ третия етажъ на тая сигуранция бѣше хвър-ленъ попъ Григорий отъ Вели-факъ. Завлѣкоха къмъ Кюстенджа и по пѣтя въ влака умрѣ. Знаемъ и ние тая „сигуранция“.

Баща ми впрѣга коня, стига до предградията на Добричъ и дири купувачъ на коня съ каруцата.

Дали малко късно не е разбралъ какво значи чужда властъ и робска земя? Той отива и до въ кѣщи, кѣ-дето е само сестра му. Ние бѣхме отсамъ вече. На мръкване той трѣг-налъ пешъ къмъ Семизъ-алж. Хра-нилъ се при попъ Велика (Господъ да му дава дълги дни!). Попъ Вели-ко го завелъ вечерята кѣсно до постовата линия. Между трѣнака дето лежали часъ—два, му посочилъ какъ се мѣсти патрула по гранич-ната линия и какъ пѣтятъ остава за половинъ часъ празенъ. И про-пѣлъ стариятъ между постоветъ и напустналъ оная земя, дето иска-ше да изгниятъ коститъ му и при-стигна тукъ въ Варна, за да чака. Баща ми се помина на 20 Септем-рий, 1939 г. и гробътъ му е въ гро-бищата на Варна.

Варна, 28.IX.19.0 г.

Свещ. Енчо п. Йордановъ

ПЕЧАТНИЦА
„ПРОСВѢЩЕНИЕ“
П. Зенгиновъ & С-ие — Варна
Телефонъ 21-38

лице. Очитъ му кротко гледаше къмъ Варава и сълзи капяха отъ тѣхъ.

„Варава, приятелю мой!“ — промълви той. Варава изпусна камъка, падна на колене предъ нозетѣ му, прегръщаше ги и ги обливаше съ горещи сълзи.

„О, Господи! — заради мене Ти пострада дори до кръстна смъртъ!“

Дълго седя Варава на колене всредъ пжтя и когато се изправи, предъ него нѣмаше никой. Варава напусна това пусто мѣсто и съ бодри стѣпки и милостъ въ душата си тръгна къмъ Свещения Градъ.

А странния пжтникъ бѣше Голготския Страдалецъ.

СПИСЪКЪ

на временно командированитѣ енорийски свещеници изъ предѣлитѣ на Варненската и Преславска Епархия за новоосвободена Добруджа (Добришко) Архиерейско Намѣстничество.

Гр. Добричъ.

Свещеникъ Стефанъ Попъ Юрдановъ хр. „Св. Георги“, свещ. Христо Попъ Михайловъ хр. „Св. Георги“, св. Атанасъ Попъ Христовъ хр. „Св. Георги“, свещ. Христо Ивановъ хр. „Св. Троица“, свещ. Лазаръ Георгиевъ хр. „Св. Троица“, свещ. Антимъ Еневъ хр. „Св. Троица“.

гр. Балчикъ.

Свещеникъ Христо Георгиевъ и свещ. Юрданъ Свѣтославовъ.

гр. Каварна.

Свещеникъ Илия Георгиевъ, свещ. Василь Яковъ.

Селски енории.

Свещ. Георги Недѣлчевъ отъ с. Долень-Чифликъ, (Варненско), въ І-ва Гяуръ-суютчушка, свещ. Теодосий Саржбеевъ отъ с. Бѣлославъ, (Варненско), въ II-ра Гяуръ-суютчушка, свещ. Георги Ефендуловъ отъ с. Срацимиръ, (Варненско), въ Куюджуска, свещ. Никола Караивановъ отъ с. Царево, (Варненско), въ Текенска, свещ. Димитър Петровъ отъ с. Бѣлсково, (Провадийско), въ Чаушкыйска, свещ. Георги Ив. Недевъ отъ с. Султанци, (Провадийско), въ Ялж-ючъ-орманска, свещ. Никола Цицовъ отъ с. Шабла, въ Шабла, свещ. Владимиръ п. Емануиловъ отъ с. Дългополь, (Провадийско), въ Александрийска, свещ. Василь Тодоровъ отъ с. Аксакова, (Варненско) въ Армутлийска, свещ. Атанасъ Стояновъ отъ с. Петровдолъ, (Провадийско) въ Базауртска, свещ. Тодоръ Стояновъ отъ с. Добротичъ, (Провадийско) въ Богданий-Чамурлийска, свещ. Александъръ П. Ивановъ отъ с. Мусе-бей, въ Вели-факска, свещ. Атанасъ Гигоровъ отъ с. Каспичанъ, въ Владимировска, свещ. Стефанъ Илиевъ отъ с. Лилякъ, (Търговишко), въ Гаргалжска, свещ. Стефанъ Георгиевъ отъ с. Смѣдово (Преславско), въ Гелинджишка, свещ. Атанасъ Колевъ отъ с. Върбакъ, (Шуменско), въ Гурковска, свещ. Руси П. Овчаровъ отъ с. Генер. Колево, (Провадийско), въ Дуранъ-кулашка, свещ. Павелъ Атанасовъ отъ с. Ези-бей, въ Езібейска, свещ. Стоиль Миленковъ отъ с. Царевбродъ (Шуменско), въ Кадиевска, свещ. Тодоръ Байковъ отъ с. Осмаръ, (Шуменско), въ Каралийска, свещ. Михаилъ Стайковъ отъ с. Надарево, (Търговишко), въ Кара-сулларска, свещ. Николай К. Поповъ отъ с. Вас. Друмево, (Шуменско), въ Преселенска, свещ. Севастиянъ х. Георгиевъ отъ с. Игнатиево, (Варненско), въ Пчеларовска, свещ. Тодоръ Трифоновъ отъ с. Драгоево, (Шуменско), въ Сатълмъшка, свещ. Василь Ивановъ отъ с. Семизъ-алж, въ Семизъ-алска, свещ. Кирилъ Добревъ отъ с. Кирилово, (Преславско), въ Спасовска, свещ. Тодоръ Янковъ отъ гр. Провадия, въ Суютчушка.

Къмъ нашитѣ читатели.

Изтече една година откакъ, по инициативата на Негово Високопреосвещенство Кириарха, се възобнови стария братственъ вестникъ „Хр. Защита“. Струва ни се, нѣма нужда да се говори за необходимостъ отъ вестникъ днесъ... Тѣй както при възобновяването му се начерта и програмата му, той се явява жизнена необходимостъ за епархийския животъ. Предвиждаше се, да се постъпятъ отдѣли: противосектантски, исторически, апологетически, отдѣлъ свободна трибула, литературенъ подлистникъ и т. н. Другъ въпросъ е, до колко редакционния комитетъ е съумѣлъ да изпълни тази програма. Това ще трѣбва да каже читателя. Ние направихме каквото можахме! Сега когато границитѣ на епархията се разширяватъ съ една четвъртъ и на Църквата предстоятъ нови и потезки задачи, вестникътъ ще бжде отново на мѣстото си, стражъ на Православието и вѣренъ помощникъ на Негово Високопреосвещенство въ бащинскитѣ му грижи за устройство на Варненно-Преславския църковенъ диоцезъ. Редакцията взема всички мѣрки за техническото подобрене на вестника, като привлече и повечко и по-добри сътрудници. Дългъ се налага и на Благоевѣйнитѣ енорийски свещеници отъ села и градове, да взематъ дейно участие не само въ материалната издръжка на вестника, но така също и въ неговото списване. Така всѣки свещеникъ ще се чувствува близкъ ратникъ въ духовния градежъ на църковния епархийски животъ, ще държи при сърдце вестника и ще бжде жива клетка въ общия църковенъ животъ. Всѣка проява изъ живота на епархията, изъ живота на енорията, която засѣга църковния пулъс, трѣбва да намѣри отражение въ нашия вестникъ. Всѣка болка на християнина, всѣка мъка на свещеника по благочиние, благочестие, редъ и напредъкъ у църквата, трѣбва да намѣри отдушникъ въ колонитѣ на вестника ни.

„Хр. Защита“.

ПРОГРАМА

за обиколката, която Негово Високопреосвещенство Св. Варненскиятъ и Преславски Митрополитъ Господинъ, Господинъ Иосифъ ще направи изъ новоосвободеното Добришко Архиерейско Намѣстничество отъ 2.Х. до 16.Х 1940 г.

На 2.Х. пристига въ гр. Добричъ, на 3.Х. сутринта служи въ гр. Добричъ (участвуватъ всички свещеници), на 3.Х. най-късно къмъ 5 ч. сл. обѣдъ ще бжде въ с. Суютчукъ, на 4.Х. преди обѣдъ—къмъ 10 часа — ще бжде въ с. Гелинджикъ, на 4.Х. следъ обѣдъ — къмъ 5 часа — ще бжде въ с. Семизъ-Алж, на 5.Х. преди обѣдъ — въ с. Куюджукъ, на 5.Х. следъ обѣдъ — ще бжде въ гр. Балчикъ, на 6.Х. следъ обѣдъ — въ с. Теке, на 7.Х. преди обѣдъ — въ с. Гаргалжкъ, на 7.Х. следъ обѣдъ — въ с. Гурково, на 8.Х. преди обѣдъ — въ с. Чаушъ-кѡй, на 8 следъ обѣдъ — въ с. Вели-факж, на 9.Х. следъ обѣдъ ще обиколи селата: Каралий и Богданий — Чаушлий, на 10.Х. преди обѣдъ — ще бжде въ с. Армутлий, като мине презъ Ези-бей, на 10.Х. следъ обѣдъ — въ с. Александрия, на 11.Х. пр. обѣдъ — въ с. Кара-Суларъ, на 11.Х. следъ обѣдъ — въ с. Базауртъ, на 12.Х. преди обѣдъ — въ с. Владимирово и Кадиево, на 12.Х. следъ обѣдъ — въ гр. Каварна, на 13.Х. следъ обѣдъ — въ с. Гявуръ-Суютчукъ, на 14.Х. преди обѣдъ — въ с. Ялж-Ючъ Орманъ, на 14.Х. следъ обѣдъ — въ с. Шабла, на 15.Х. преди обѣдъ — въ с. с. Преселци и Спасово, на 15.Х. следъ обѣдъ—въ с. Дуранъ-Кулакъ, на 16.Х. преди обѣдъ—въ с. Сатълмъшъ.

Изъ чуждия печатъ.

Генералъ Антонеску, новиятъ водачъ на Ромъния, безъ да бжде сезиранъ отъ църквата или отъ която и да е друга организация национална или религиозна, съ специаленъ указъ-законъ—забранява съществуването на каквато и да е религиозна секта. Затворилъ е всички молитвени домове и е заповѣдалъ всѣкой да си отиде при своята родна църква. Отъ сектантската напасть страдаме и ние. Генералътъ казва, че тѣ сж вредни, защото слушали чуждитѣ агенти и получавали чужди пари, развърщавали и разединявали народа. Нови експерименти за смѣтка на православната вѣра и народа не щѣлъ да позволи. Ималъ нужда отъ духовното сцепление на народа за прокарване на реформитѣ си, за това апелира къмъ църквата, а на народнитѣ врагове, сектантитѣ, затваря домоветѣ, а на тѣхнитѣ патрони чужденци посочилъ границата. Всѣкой да отиде срѣдъ народа и родната си църква да говори, просвѣщава и се моли. Значи и въ Ромъния цената на долларитѣ спадна. Кога ще спадне и у насъ?

Отъ 10 години насамъ — твърде голѣмъ е напливътъ на еврейтѣ да се кръщаватъ особено въ Ромъния. Ромънската църква се бѣ много възрадвала—и насърди мисионерството срѣдъ синоветѣ на израиля. Сега се убедила, че имъ кръщавала само кожата, а сърдцата и нравитѣ, и аспирациитѣ имъ си оставали сжщитѣ. Последнитѣ събития разочаровали и най-ревностнитѣ мисионери. Убедили се, че синоветѣ на израиля безъ смѣтка нищо не вършели и че не вѣрата и личността на Богочовѣка ги привличава, нито пъкъ нѣкакво разкаяние, че сж останали далече отъ великото дѣло на Спасението, а чистия имъ грубъ интересъ и смѣтки. Почувствуваха бурята и търсили подслонъ. Сега съ Законъ се забраняватъ нови покръствания подъ каквѣто и да е форма. За изключителнитѣ случаи висшата държавна власть, и то за всѣки отдѣленъ случай, ще се произнася.

Съобщава прот. П. Икономовъ.

Изъ живота на епархията.

На 25 Септемврий Негово Високопреосвещенство се черкува въ Варненската църква „Св. Николай“. Следъ Св. Литургия той освѣти Антиминси за църковитѣ въ Добруджа. На сжщата дата вечерта отъ 6½ до 8 часа Негово Високопреосвещенство има продължителна беседа съ командированитѣ въ Добруджа свещеници, на които даде Архипастирско благоговение и съвети за новата имъ служба между освободенитѣ наши братя.

На 26 въ 12 часа той изпрати на гарата командированитѣ и предаде благословение до добруджанци.

На 27—Кръстовденъ—Негово Високопреосвещенство служи Божествена Литургия въ хр. „Св. Атанасий“. Презъ време на службата той освѣти нови Антиминси за Добруджа и ржкоположи въ свещенически чинъ диакона Спасъ Т. Динковъ — за енорийски свещеникъ въ с. Дъбравино, Провадийско.

На 29 — недѣля, Негово Високопреосвещенство отслужи Св. Литургия и панихида за о. Паисия въ хр. „Св. Николай“—Варна. На панихидата той произнесе вдъхновенно слово за отношенията ни къмъ народнитѣ будители и народнитѣ духавни цѣнности. Тази речъ помѣстваме на друго мѣсто въ вестника. Следъ Литургията Негово Високопреосвещенство на чело на една внушителна манифестация отиде предъ паметника на о. Паисия, дето се положи венецъ.

На 30 Септемврий Негово Високопреосвещенство има заседание съ Епархийския си съветъ, на което, межеу другото, се разгледаха и въпроси по устройството на църковния животъ въ Южна Добруджа.

На 2 Октомврий Негово Цисоко. преосвещенство замина за гр. Добричъ за да отслужи Св. Божествена Литургия и молебень по случай Възшествието на Негово Величество Царя и щастливото освобождение на Добруджа.

По наши сведения въ Добричъ, както и по други селища на Добруджа, е намѣрила начинъ да си пробие пжтъ сектата на адвентиститѣ. За насъ е лесно обяснима това. Ромънското духовенство, чуждо на племето и аспирациитѣ ни, е отблъсквало православнитѣ българи. „Покрай нашъ Ивана, намразихме и св. Ивана“. Но всичко това се свърши! Иде нашето духовенство! Идатъ българи свещеници, ония които винаги сж били скромни, винаги сж били близко до народа си, особено въ време на робство и страдания. Идатъ свещеници, които не за кариера приеха расото, и не за пари станаха попове. Нека всички българи отъ новоосвободена Добруджа се вслушватъ по-често въ тѣхния пастирски гласъ. Нека ония отъ нашитѣ братя тамъ, които се отказаха отъ протестеската си вѣра и станаха адвентисти, баптисти и евангелисти отъ умраза къмъ ромънитѣ, отново се присъединятъ, отново да прилепнатъ къмъ православието, отново да се почувствуватъ частъ отъ православния български народъ. Оставете чуждоземни заблуди, тѣй както се отървахте и отъ чуждоземно робство! Върнете се въ лоното на Св. Българска Църква, за да бжде радостта Ви пълна!

Колкото се отнася работата до сжщината на сектантскитѣ учения, редакцията, която въ миналото е изнесла цѣла редица статии по въпроса. презъ текущата година отново ще се повърне къмъ тая грозна язва за църковния и общественъ животъ на българина и ще я освети все-странно. Защото нѣма съмнение, че вътрешната разпокъсаностъ на народа ни е тѣй зловредна и пакостна както и външното политическо робство. Единството на народа ни е залогъ за добро бждеще. Богътъ на българина, който го е избавялъ отъ толкова беди и пакъ го избавя, нека бжде единъ и общъ за всѣки българинъ, още повече за новоосвободения нашъ братъ.

По решение на св. Синодъ, всички свички свещеници, които посещаватъ св. Рилска обителъ, или съпровождатъ групи поклонници — винаги трѣбва да носятъ съ себе си отпустителни писма отъ съответната св. Митрополия, иначе не ще бждатъ допустнати да взематъ участие въ съборнитѣ служби.

На 29 Септемврий 10 часа сутринта въ храма св. Николай се извърши панихида отъ Н. В. Митрополитъ Иосифъ, въ паметъ на Иеромонахъ Паисий Хилендарски — нареченъ отъ цѣлия български народъ отецъ Паисий. На това мило тържество присѣтствуваха представители отъ страна на военнитѣ власти, общината, родолюбивитѣ организации, учащата се младежъ отъ всички у-ща и не много граждани.

Огорченъ отъ това обстоятелство, Н. Високопреосвещенство държа вдъхновенно и високо патриотично слово, което ще остане паметно за варненци.

До всички Благоевѣйни свещеници отъ нашата Епархия, командировани въ новоосвободената Златна южна Добруджа. Изпращаме по 100 броя отъ в. „Хр. Защита“ съ молба да ги раздадатъ даромъ на новитѣ си пасоми, за благословение отъ Епархийския Архиерей. Молимъ всички колеги да ни пращатъ дописки—сведения, въ какво положение сж намѣрили църквитѣ и какво е религиозното ниво на довчерашитѣ роби. Срещатъ ли се сектанти —отъ кои сж и пр. Всичко въ ясна и сбита форма за да можемъ ги помести въ Епархийския органъ, за сведение на светската и духовна българска власть.